

πόσο άστατος ήταν και φοβότανε μήπως τὸ ὄραίο της ὄνειρο διαλυθῆ γιὰ πάντα...

Σιγά-σιγά, ἡ Ἐλισσάβετ ἔλυωνε ἀπὸ τὸν καὺμό της. Ὁ Κορνήλιος ὁμως, χαρούμενος μὲ τὴν σκέψι ὅτι σὲ λίγο θὰ ξανάρχιζε τὴν παλιά του ζωὴ, δὲν εἶχε προσέξει πόσο εἶχε ἀλλάξει ἡ φίλη του. Ἐξ ἄλλου, ἡ Ἐλισσάβετ ἐφρόντιζε νὰ παρουσιάζεται πάντοτε μπροστά τους μὲ χαμογελαστό πρόσωπο, γιὰ νὰ μὴ καταλάβῃ ὁ ἀγαπημένος της τὴν ἀπελπισία της...

Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς των, ἡ Ἐλισσάβετ ἔπεσε ἀρρωστη στὸ κρεβάτι. Ὁ Κορνήλιος ἀνησύχησε βλέποντας τὴν θανάσιμη ὠχρότητα πού εἶχε χυθῆ στὸ πρόσωπο τῆς φίλης του, τοὺς μαύρους κύκλους πού στεφάνωναν τὰ ὄραία της μάτια. Πίστευε, ὁμως, ὅτι ἡ εὐθυμὴ ζωὴ πού θὰ ἔκαναν στὴν Ἀμβέρσα, θάδιωχνε τὴν μελαγχολία τῆς Ἐλισσάβετ.

Ἡ ἀποσκευὴς ἦσαν ἔτοιμες κι' ὁ Κορνήλιος ἀναρωτιότανε πῶς θὰ μετέφερε τὴν ἐξαντλημένη φίλη του στὴν Ἀμβέρσα, ὅταν ξαφνικὰ ἡ Ἐλισσάβετ τὸν ἐφώνησε κοντά της.

— Κορνήλιε, τοῦ εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή, ἦρθε ἡ στιγμή νὰ σοῦ κάνω μιὰ μεγάλη ἀποκάλυψι... Μὲ χάνεις...

— Μὰ τί εἶνε αὐτὰ πού λές! φώναξε τρομαγμένος ὁ ζωγράφος

— ὦ! τὸ ξέρω ὅτι θὰ πεθάνω σὲ λίγο! ψιθύρισε ἡ Ἐλισσάβετ χαμογελώντας μελαγχολικά. Μὰ δὲν παραπονόυμαι, ἀφοῦ πεθαίνω ἀπὸ τὴν μεγάλη μου ἀγάπη γιὰ σένα... Ἀπὸ καιρὸ τώρα τὸ καταλαβαίνω ὅτι πεθαίνω μέρα μὲ τὴν ἡμέρα... Πλησίασε ἡ τελευταία μου στιγμή... Εἶμαι εὐτυχισμένη ἐπειδὴ πεθαίνω ἐδῶ, στὴν ἡρεμὴ καλύβη μας, στὴν ὁποία γνώρισα τὴν μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς μου... Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐτυχία πού μοῦ χάρισες... Μὴ μὲ κλάψης, μὴ λυπηθῆς γιὰ τὸν θάνατό μου... Ἀντίο, ἀγαπημένε μου... Χαίρε γιὰ πάντα!...

Ὁ Κορνήλιος Σοὺτ ἔθαψε τὴν Ἐλισσάβετ κοντὰ στὴ μικρὴ καλύβη τους καὶ γύρισε μόνος στὴν Ἀμβέρσα. Τῷ κάκου, ὁμως, τὸν καλοῦσανε ἡ ταβέρνες, οἱ φίλοι του καὶ ἡ ὄραϊες γυναῖκες. Ὁ νοῦς του ἦταν γυρισμένος πάντοτε στὴν εἰδυλλιακὴ μοναξιά στὴν ὁποία ἔζησε τίς γλυκύτερες στιγμὲς τῆς ζωῆς του, ὅπου δημιούργησε τὰ καλύτερα ἔργα του καὶ ὅπου κοιμότανε τὸν τελευταῖο της ὕπνο μιά γυναῖκα μὲ μεγάλη καρδιά...

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ μέγας καλλιτέχνης — φαντασμα πειὰ τοῦ ἴδιου του ἑαυτοῦ — ἔπαψε νὰ δημιουργῆ ὄραϊα ἔργα κι' ἔσερνε στὸν κόσμον μιὰ ζωὴ τυραννισμένη ὥσπου ἔκλεισε κι' αὐτὸς τὰ μάτια του, ψιθυρίζοντας τ' ὄνομα τῆς ἀγαπημένης του Ἐλισσάβετ!...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Τὸ περιεργότερο ξενοδοχεῖο τοῦ κόσμου, ὅπως βεβαιώνει ὁ Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος Μπέρτ Χάλ, ὁ ὁποῖος ἐγύρισε μὲ τὸ ἀεροπλάνο του ὅλη τὴν οἰκουμένη, θρίσκειται στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰαπωνίας Τόκιο καὶ λέγεται «Αὐτοκρατορικὸν Ξενοδοχεῖον». Μόλις πατήσης τὸ πόδι σου στὴν ἐξωτερικὴ εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ, ἀμέσως δύο ἀράπηδες ὑπηρετές σοῦ ξεσκονίζουν τὰ παπούτσια καὶ τὰ ρούχα. Προχωρεῖς στὸ διάδρομο καὶ θρίσκεις δύο ἢ τρεῖς ὄραϊες Ἰαπωνίδες, ἡ ὁποῖες σοῦ δίνουν μιὰ ἀναπαυτικὴ καρέκλα γιὰ νὰ καθῆσῃς σ' ἕνα τραπεζάκι ὅπου θράζει τσάι μέσα σὲ ὠραῖο γιαιπωνέζικο σαμοθάρι. Ἀφοῦ πάρης τὸ τσάι σου, ἀμέσως σοῦ προσφέρουν ἕνα ποῦρο Ἀθάννας καὶ σοῦ δίδουν φωτιά γιὰ νὰ τ' ἀνάψης. Μόλις τραβήξης ἀρκετὲς ρουφηξιές, ἔρχεται ἕνας πολὺ καθὼς πρέπει κύριος μὲ φράκο, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ σὲ χαιρετίσῃ μὲ πολλὰς ὑποκλίσεις, σ' ἐρωτᾷ περὶ τῆς ὑγείας σου, περὶ τῆς ὑγείας τῆς οἰκογενείας σου καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων πραγμάτων, πού δείχνουν τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸ πρόσωπό σου. Τέλος μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ τάξι, σοῦ δηλώνει ὅτι εἶνε ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου καὶ σ' ἐρωτᾷ τί ἐπιθυμεῖς. Ἄν ζητῆς κανέναν πελάτη πού μένει στὸ ξενοδοχεῖο του, σπεύδει ἀμέσως νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία σου. Ἄν ὁμως θέλῃς δωμάτιο, σὲ ὀδηγεῖ μόνος του στὸ ἀσανσέρ καὶ ἀφοῦ σοῦ δείξῃ ποῖο δωμάτιο θὰ σοῦ δώσῃ, χτυπᾷ τὸ κουδούνι καὶ ἐμφανίζονται ἀμέσως δύο μικροὶ ὑπηρεταί. Γιὰ κάθε πελάτη τοῦ ξενοδοχείου διατίθενται δύο μικροὶ ὑπηρεταί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀπασχολοῦνται ἡμέρα καὶ νύχτα παρα μόνον μ' αὐτόν.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΔΕΗΣΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥΣ

Κάνε ὦ Θεέ μου στὶς καρδιές τῶν δύστυχων ν' ἀνθίσῃ
Ἡ γαληνιά πού πέταξεν ἀπ' τοῦ κακοῦ τῆς μπόρας,
Τὰ χεῖλη νὰ γελάσουν πού τάχει ἔτσι σφαλίσει
Μέσ' στὸ κακό της γύρισμα ἡ διαθατάρια ὄρα!

Κ' εἶνε, Θεέ μου, οἱ πῶ πολλοὶ στὸν κόσμον πού πονᾶνε...
Σ' αὐτοὺς καὶ πάλι στοργικὰ γύρισε τῆς ματιὰ σου
Καὶ ξαναδῶσε τῆς χαρὰ πού μὲ καὺμό ζητᾶνε
Στὶς ὀλονύχτιες προσευχὲς τ' ἀνήμπορα παιδιὰ σου!

Πειραιᾶς

ΦΩΤΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Ἡ φαντασία γοργόφτερη, ἀκούραστη, μοιραία,
τὴν κουρασμένη μου ψυχὴ, τῆς μαύρης, τῆς θλιμμένης,
πού στέκεται ἀμιλητῆ, νοσταλγικὰ, κλαμένη,
πὸς' ἀπαλὰ τὴν τύλιξε σ' ἄχνα ὀνείρου ὄραϊα.

Καὶ στὶς βαρεῖες κι' ἀτέλειωτες καὶ στὶς θλιμμένες ὥρες
μέσα σ' ἄχνὸ καὶ βροχερὸ τοῦ φθινοπώρου δεῖλι
ὅπου κλειστὰ κι' ἀτέλειωτα μένουν τὰ ὠχρά μου χεῖλη,
δείχνει ὅσες ἐφώλησαν ἀγρίου χειμῶνα μπόρες.

Μὰ τὸνειρο ἀργόσβυσε... Μοναχιασμένος πάλι
ὄνειροστάλαχτη χαρὰ ποθῶ καὶ οἰγολυώνω
νὰ μὴ ἀγροικῶ ὀλομόναχος τὸν πῶ μεγάλο πόνον
μὰ ἡ φαντασία μ' ἀφήσε στοῦ πόνου τὴν ἀγκάλη.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΣ

D E P A R T

Κι' ἔφυγε ὅπως ἤλθε...

Οἱ ἄνθρωποι κυττάζανε στὴν παραλία χαζοί.
Τὸ μαῦρο σκάφος κάπνιζε σφυρίζοντας μαζὺ,
κ' ἡ θάλασσα, γαλήνη.

Κι' ὁμως ἀπόψε θάχαμε λησμονηθῆ σάν πρῶτα.
Στὴν ἀραχνὴ μου κάμαρα—τὰ σκηνικὰ κοινὰ—
Τὸ κρουσταλλένιο γέλιο σου ἀντήχησε ξανά.
Ἐξω θὰ σβῦσαν τώρα πειὰ τὰ νυσταγμένα φῶτα.

Κι' ἔφυγε δίχως κλάμα.

Δὲν ξέρω ἂν σ' ἀγάπησα περαστικὰ μορφή,
μὰ νοιώθω σάν ἐχάθηκες—στὴν ἄδεια μου ψυχὴ
πῶς παίχτηκε ἕνα δράμα.

Π. ΛΑΓΓΟΥΣΗΣ

Θ Υ Μ Α Μ Α Ι

Θυμάμαι σάν τὴν πρωτοφίλησα
καὶ τοῦ φιλιῶ σάν πέρασε ἡ γλύκα
λίγο μακρὰ, σκυφτῆ, τραβήχτηκε
κι' ἐμέτρα τοὺς παλμούς σ' ἀκόμ' ἀγροικὰ

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου χύθηκε στὰ ὀλόξανθα μαλλιά της
τὸ χρυσαφένιο τ' οὐρανοῦ στὸ πρόσωπό της χρῶμα
σκορπάει φῶς κι' ἀναλαμπὲς χρυσὲς ὀλόγυρά της
κι' αἰθέριο γέλιο ἀπλώθηκε στὰ χεῖλη καὶ στὸ στόμα.

Νεράϊδα τότε φάνηκε σ' ἐμένα ἐξωτικὴ
πού μάγια, χάδια κι' ὠμορφιὲς στὰ στήθη μέσα κλείνει.
Τὰ στήθη μου πλημμύρισαν λατρεία μυστικὴ
πού δύναμι ἀνίκητη σ' ἐμένα πάλι δίνει.

Καὶ τότες πάλι τὴν ξαναφιλῶ
γερμένη στὴν ἀγκάλη μου, στὸ στόμα
καὶ ρούφηξα τῆς νειότης τὴν χαρὰ
ἀπ' τοῦ χειλιοῦ τὸ κόκκινὸ της χρῶμα.

ΧΡ. Χ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ